

DOBRÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru zdarma

ROČNÍK 13 / ČÍSLO 2 / ZÁŘÍ 2009

Via exultantis

Červen 1774 - červenec 2009
Po 235 letech po stopách Matheuse Frantze

*Svou cestu
svěř Hospodinu,
doufej v něho,
on sám bude jednat.*

(Žalm 37,5)

Úvodník

„Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti.“
Sk 20, 24

Milí čtenáři Dobrého pastýře, jsem rád, že vám po delší prázdninové odmlce můžeme představit opět nové číslo našeho časopisu. Myslím, že krásné letní dny mnohé z nás motivovaly k mnoha cestám a výletům, alespoň ty, kterým to ještě zdraví dovolí. Hodně jsme toho zažili a něco z toho se také odráží i v některých vašich člancích. Cestování je i v dnešní době velkým dobrodružstvím. Zažíváme krásné chvíle, když obdivujeme nádheru Božího stvoření, ale mohou nás zaskočit i situace, se kterými jsme nepočítali; třeba zkrachuje cestovní kancelář nebo ujede vlak či autobus. Přesto cestování mnohé z nás láká, rádi poznáváme nové lidi a nové země. Se zvyšující se životní úrovní se zvyšují také nároky na kvalitu cestování a dovolenek. A tak se mnozí poskytovatelé těchto služeb snaží pro své hosty vymyslet nějaký program, který by je zabavil, aby se nenudili. Dnešní člověk zkrátka vyhledává stále více různých zážitků, když ne reálných, tak alespoň virtuálních (pomocí počítače a internetu). V minulých dobách se cestovalo hlavně z nutnosti a kvůli konkrétnímu účelu, např. obchodní cestě apod. Jedním z největších cestovatelů v biblických dobách byl jistě apoštol Pavel. Jeho cesty měly také konkrétní úkol a zacílení - misii - zvěstování evangelia pohanům. Jeho jediným průvodcem a navigátorem nebyla žádná cestovka, ale Duch svatý a ten nás vždycky nevedl jen po těch pohodlných pěšinkách, abychom se mohli kochat přírodou. Pavel sám o tom hovoří Efezským (Sk 20,22), se kterými se loučí takto: „Nyní jdu do Jeruzaléma, protože mě Duch nutí, a nevím, co mě tam potká. Vím jen tolik, že mi

Duch svatý město od města ohlašuje, že na mne čekají pouta a utrpení.“ Duch sv. vede Pavla do Jeruzaléma za tehdy nejznámějším křesťanským sborem, tam, kde by mohl čekat nové povzbuzení a nové vedení. Pavlovi je ale zjeveno, že tam na něj čekají spíš problémy, dokonce pouta. Tak to není zrovna příjemná představa před dlouhou cestou. Pavel ale ví, že právě toto je Boží vůle a z mnoha zkušeností, které na svých misijních cestách prodělal, ví, že to je Boží cesta pro něj. Milí čtenáři tohoto úvodníku, možná, že je teď před vámi v novém období vašeho života také něco nepříjemného, něco, čemu byste se raději vyhnuli, ale Bůh vás vede, abyste se k tomu postavili čelem. Po období odpočinku a dovolených musíme zase nastoupit do práce nebo do školy, někdo zase musí projít nějakou životní zkouškou, jako je třeba operace v nemocnici nebo těžká rehabilitace po ní. Někoho čeká dokončit stavbu domu, někoho najít si nové zaměstnání. To jsou všechno nelehké věci, které ale s Boží pomocí můžeme zvládnout. Na Pavla čekalo v Jeruzalémě radostné shledání s bratřími a sestrami, ale i ta dlouho prorokovaná pouta. Později také dlouhá cesta do Říma - poslední fáze jeho života, jakési vyvrcholení, kdy mohl vydat svědectví o Kristu dokonce i před králem Agrippou a císařem. Lidský život se skládá z určitých fází, věřím, že na každou z nich nás Pán Bůh postupně připravuje. Musíme být vnímaví na jeho hlas a poslouchat Ducha sv., tak jako Pavel, který nás upozorňuje, že nejdůležitější v našem životě je, abychom při tom našem životním putování neztratili ze zřetele úkol, který nám Bůh svěřil, a to je nést svým životem i svědectvím evangelium tomuto světu. Pokud nám k tomu chybí odvaha a dostatek moudrosti, nechme se povzbudit slovy žalmisty Davida, která jsou na obálce tohoto časopisu:

„Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.“ *Žalm 37,5.*

Pro Dobrého pastýře R. Rosický

Zpráva o velkém putování

Když jsem se loni rozhodoval, zda bychom letos mohli uspořádat puták, ještě jsem netušil, jak to bude náročná a zajímavá aktivita, která mě zaměstná víc, než jsem si původně připouštěl.

setkání s polským historikem K. Treffonem v Pavlovičkách

Všechno to vlastně začalo na sborovém zájezdu, který jsme pořádali vloni společně s opavskými, kdy jsme společně navštívili Hodslavice, Suchdol a Kunínský zámek. V Suchdole jsme si prohlédli Muzeum Moravských bratří, které se nám moc líbilo a já jsem si tam při odchodu zakoupil pár sborníčků z pravidelných konferencí historicko-vlastivědného spolku Moravian, který spravuje zdejší Muzeum a pořádá každým rokem konference k výročí nejznámějších osobností staré Jednoty bratrské, kterých je docela požehnaně. Letos se bude konat ve dnech 16. - 17. 10. 09 a pozvánku na ni najdete v tomto čísle DP. V jednom z těchto sborníčků jsem objevil starý cestopis ze 17. stol. i se stručnou mapkou od Dana Řičana - ředitele Muzea Moravských bratří. Ten cestopis mně velice zaujal, protože trasa této cesty bratrského kazatele, Matheuse Frantze z bratrské obce „Gnadenfeld“ (dnes Pawłowiczki v Polsku) vedla i kolem Krnova a mapovala situaci protestantů na Krnovsku v době, kdy zde ještě působili v nedalekých

Hošťálkovech na zámku pánové Skrbenští, kteří přáli evangelíkům a dovolili jim na svém panství stavět kostely a školy. Toto období historie doposud nebylo moc zmapováno, a tak jsem to vzal tak trochu jako výzvu - napadlo mně zorganizovat novodobou cestu podle tohoto starého cestopisu, tak abychom poznali místa, kde kdysi tito lidé žili a přitom se pokusili také jako „Matouš Franc“, když bude příležitost, zvěstovat evangelium. Hlavně to ale byla příležitost uspořádat o prázdninách putování i pro naše děti a všechny nadšence, kteří se k nám přidají. Trasa putování byla docela dlouhá. Vedla z polských Pavloviček, kde nás velmi pěkně přivítal místní historik pan Karel Treffon s celou delegací, starostou obce a „Gminy“, jeho sekretářkou, redaktorkou jednoho polského rádia a novinářem. Díky němu jsme získali docela plastický obraz o Pawłowiczkách v době, kdy zde působila tzv. „Ochranovská jednota“. Tady jsme také poprvé nocovali a ráno se pak vydali po cestách necestách přes malé vesničky do města Glubczice, kde byl další nocleh. Další trasa vedla do Krnova, kde jsme si dovolili malý luxus přespát ve vlastních postelích a ráno jsme pak vyrazili s dalšími posilami v počtu asi 15 osob na další pouť. V Hošťálkovech jsme se přesvědčili o neslavném osudu zámku a hrobky rodu

humor nás neopouští - cestou necestou, polem, nepolem...

únava v Glubčicích

Skrbenských a pak pokračovali do Holčovic. Zdejší bývalá evangelická škola se nám stala na dvě noci milou turistickou základnou. V dnešní velmi pěkně opravené bývalé evangelické fáře dnes sídlí obecní úřad. Další den jsme se vydali hledat jednu ze zapomenutých německých obcí a našli jsme bývalou obec Adamov. Cestou nás sužovalo docela velké vedro, a tak jsme se často zastavovali u různých lidí, abychom si vypítali vodu. Navštívili jsme tak i obec Jelení, odkud vzešel jeden ze slavných misionářských rodů, tzv. Enderů z Jelení, jejichž potomci působili až v Grónsku a jeden z nich prý pokřtil až na 217 eskymáků. Další putování vedlo přes Karlovice do Bruntálu, kde jsme přespali na evangelické fáře. V Bruntále nás již někteří opustili, a tak nás trochu ubylo. Smutné loučení (se Zmrzlíkovými) jsme ale zahnali pěkným večerním programem, a taky milou návštěvou, která se k nám připojila na další den cesty (Broněk Rašovský z Vítkova). Druhý den jsme se nechali autobusem přiblížit až k přehradě Slezská Harta, kterou Matouš Frantz přešel suchou nohou (protože v té době ještě neexistovala ☺). My jsme se ji pokusili překonat, ale když jsme zjistili, že lodí to nepůjde, tak jsme se v ní aspoň vykoukali a pak ji obešli. Uf... Cesta přes hráz až do obce Roudno byla dobrodružná - opět cestou necestou. „Močály, bažiny, hustý les ani divoké stádo jalovic“ nás ale neodradilo ☺. V Roudnu jsme ale totálně na konci sil a s

časovým skluzem volili raději opět autobus do Dvorců. Tak jsme si dali skvělý oběd a pokračovali pěšky až do Budišova n/Budišovkou, kam jsme dorazili večer. Jenže odtud jsme měli ještě pokračovat vlakem do Vítkova na faru, kde jsme měli přespát. Vlak jel ale dost pozdě, a tak jsme nakonec využili nečekané nabídky Martiny Kynychové, která se s námi měla sejít ve Vítkově, že nás tam odveze na dvakrát svým autem. (Martino, tisíceré díky ☺) Po rozhovoru s Formánkovými a vytoužené sprše jsme usnuli spánkem spravedlivých a ráno se vydali na poslední úsek cesty do Suchdolu. Ten jsme ale museli absolvovat již celý autobusem, protože nás v Suchdole v Muzeu čekala Televize NOE, která s námi chtěla udělat rozhovor. Do cíle cesty jsme dorazili v šesti lidech. Dospělí ušli až 125km, děti 80. Ještě jednou všem gratuluji, byli jste skvělí. Myslím, že nám to docela spravilo fyzičku, a také prohloubilo znalosti o staré Jednotě bratrské a protestantské historii našeho kraje.

No tak to byl můj - značně idealistický - pohled vedoucího výpravy. Jak to ale viděli samotní účastníci? To se dozvíte z přiložené ankety, doufám, že ke mně budou milostiví ☺.

hurá, už jsme zase doma - polská hranice

Otázky pro účastníky Puťáku -
odpovídají Bronislav Rašovský, Pavel Loyda, Petr Malík, Karolínka, Standa a Radovan Rosičtí, Roman Martynek.

1. Které části cesty se ti zdály nejobtížnější?

Broněk: Slezská Harta - Roudno

Pavel: Když jsme se první den prodírali kopřivami vyššími než my.

Petr: Pokud vám tělo neslouží tak, jak by mělo, je náročná už ona cesta, řekl bych to asi tak... „zlaté kopřivy“ :o).

Karolínka: Ty, když jsme šli po cestě a neměli jsme pití, bylo to jak na sahaře.

Standa: ---

Radovan: Prodírání se kopřivami a kukuřicí v Polsku, výstup z Holčovic do Horních Holčovic, druhá část obcházení Slezské Harty od Hráze do Roudna.

Roman: Pondělí večer.

celá expedice

2. Zažil jsi při cestě se svými přáteli něco veselého, zábavného?

Broněk: Zkouška odvahy v blízkosti stáda krav. Jinak rád vzpomínám na příjemné koupání na Hartě.

Pavel: Veselého - když jsme každý den dorazili do cíle své cesty.

Petr: Ono by se toho našlo, já a i někteří další měli o zábavu postaráno už první noc :o), ale například další den na té cestě necestě v kopřivách jsme objevili jeden kříž s příhodným nápisem „Hledej svoji cestu...“, no, my ji hledali :o). Nebo trošku i dramatická

je třeba načepovat vodu, uť to vedro...

byla chvilka, kdy srnec málem porazil Zdenka, a co se týče krav, tak z nás by asi kovbojové nebyli :o). Docela úsměvný byl nakonec i výsledek natáčení televize NOE :o).

Karolínka: Jasně, hráli jsme různé hry.

Standa: Ano.

Radovan: Tak třeba svérázný překlad německého pomníku od Broňka Rašovského, podle jehož slov tam stojí, že starý krmelec na spadnutí poblíž tohoto pomníku stavěl jistý Eichman celých 10 let.... No koment ☺.

Roman: Celá cesta byla zábavná.

3. Čím tě tato cesta obohatila?

Broněk: Poznáním nových lidí a nové krajiny.

Pavel: Pocitem, že můžu dojít tolik kilometrů v dobré věci.

Petr: O nové přátele, o opětovné potvrzování faktu, že lidi spíše a více poznáte, když s nimi prožíváte nejen čas radosti, ale i ty krušnější a těžší věci, kde se více projeví charakter a srdce člověka. Naštěstí toto putování bylo těch

horších věcí ušetřeno, ale i tak se některé vztahy určitým směrem posunuly, což i tak cítím. No a také o to, že člověk dokáže mnohem víc a že život mnohdy začíná až tam, kde končí naše výmluvy :o).

Karolínka: Různými znalostmi ze světa.

Standa: ---

Radovan: Bylo toho hodně, nové poznatky o našich předcích víry v blízkém polském pohraničí, ale také jsme se mohli všichni lépe poznat i v krizových situacích, když šlo do tuhého. Pán Bůh také obdivuhodně vyslyšel naše modlitby - Petr M. po probdělé noci v Polsku šel celý den jakoby nic až do Glubčic. Vyzkoušeli jsme si svou fyziku a kupodivu mně po cestě přestala bolet záda... ☺

Roman: Vim, co dokážu.

nadšení je velké, ale před námi je ještě hodně kilometrů...

4. Proč tuto cestu podnikl Matouš Frantz a proč my?

Broněk: Bratru Matoušovi asi záleželo na spasení lidí, kteří byli různě rozptýleni po kraji. My jsme si tím chtěli připomenout jeho službu.

Pavel: M. Frantz rozšiřoval evangelium. My také?

Petr: Myslím, že měl především zájem o lidi a chtěl je ve víře podpořit. Myslím, že tenkrát

bývalá evangelická škola v Holčovicích, kde jsme dvě noci spali

byli lidé i více odvážní podniknout to, co jim napovídalo srdce a nebyli tolik rozptylováni množstvím lákadel, jak to známe z dnešní doby. No nás do toho nastrčil Radovan :o). Ne :o), myšlenka jít po cestě, kterou už vykonal někdo dříve, je vždy spojena s úvahami, jestli i my bychom to takto zvládli a jestli bychom se něčeho takového nebáli a jak známo, muži jsou na to specialisti :o). A jelikož si tuto otázku kladl navíc křesťan, nemohlo to ani jinak dopadnout :o). Chápu to především jako dobré letní dobrodružství s lidmi stejného smýšlení, možnost se více poznat, a taky trochu si i příležitostně vyzkoušet, jaká odvaha je potřeba k tomu, někoho oslovit a hovořit o víře.

Karolínka: To už jsem zapomněla, a my místo tábora.

Standa: My proto, abychom si ji připomněli.

Radovan: Matouš Frantz pravděpodobně proto, aby nasbíral potřebná statistická data o protestantech, kteří žili v blízké oblasti, což mělo podpořit jeho dobrý záměr - docílit u hraběte Zinzendorfa a Staré jednoty Bratrské povolení k založení bratrské obce v Pawloviczkách. My proto, abychom zjistili, kudy asi chodil navštěvovat naše předky víry a jak to tam vypadá dnes. Také jsme se pokoušeli občas i vydat svědectví evangelia nebo aspoň přiblížit lidem smysl naší cesty.

Roman: ---

cestou z Holčovic do Karlovic

5. Myslíš, že lidem, které jsme potkali jsme byli svědectvím o Boží lásce?

Broněk: Šel jsem s vámi pouze jeden den a zdá se mi, že jsme zrovna neměli nějakou větší příležitost k takovému svědectví.

Pavel: Nevím, snad ano, ale spíše nás obdivovali, že jsme se do této pouti i s dětmi pustili a zvládli ji.

Petr: Kdysi asi nebyl takový problém lidi oslovovat, lidé informace přijímali, protože jich bylo minimálně, dnes se jim spíše už brání, protože je jich příliš. Přesto jsme zažili pár zajímavých rozhovorů, takže některým asi ano, protože když vidíte skupinu mladých lidí, kteří dávají přednost před „normálními“ dnešními zájmy tomu, aby se v takovém vedru plahočili takovou štreku ve věci víry, vede to přinejmenším k zamyšlení :o).

Karolínka: Jo, jedné babičce.

Standa: Ano.

Radovan: Jak už říkala moje dcera, jedna babička byla skutečně zasažena Božím

slovem a rozhovorem s Karolínkou a slovem na letáčku Brněnské tiskové misie. Dokonce slíbila, že se někdy přijde podívat na naše bohoslužby do Krnova. (No, zatím ještě nedorazila.)

Pěkných rozhovorů ale bylo povíc, zpravidla když jsme někde prosili o vodu. Pochopili jsme, stejně jako Pán Ježíš u studny se ženou Samaritánkou nebo na břehu Genezaretského jezera, že u vody se nejlíp evangelizuje ☺.

Roman: Myslim, že jo.

6. Měla by se tato cesta, pouť nebo něco podobného, opakovat? A proč?

Broněk: Myslim, že není třeba zakládat z toho nějakou tradici, ale podobně jako M. Frantz, i my máme dnes příležitost jednat dle jeho příkladu. Takže vzhůru k opuštěným a strádajícím!

Pavel: Určitě ano. Proč? Protože si každý z nás uvědomil, co je v jeho silách, jak je schopen sloužit Bohu a i pomoc mezi námi zde měla jistý díl účasti.

Petr: Určitě ano, protože o tom život je. Není však podmínka opakovat pravidelně jednu cestu, kdyby to mělo přejít v nějakou neoblíbenou tradici. Každá cesta nebo příležitost k setkávání a poznávání se, natož k šíření evangelia, je dobrá a potřebná, aby lidé zůstali živí a ne jen naživu :o).

muzeum Moravských bratří v Suchdolu nad Odrou

obdivujeme indiánské výšivky na exponátech
v muzeu Moravských bratří

Karolínka: Asi ne, je moc dlouhá.

Standa: Ano, aby se připomněla česká misie.

Radovan: Podle slov některých účastníků by se někdy něco podobného mohlo zase zopakovat, tradice „poutí“ z Pawłowiczek do Suchdolu asi nevznikne, ale klidně bych si to ještě někdy zopakoval ☺. Myslím, že příště najdem zas nějaký jiný cestopis ...Kdyby někdo o něčem věděl, tak ať se mi ozve ☺.

Roman: Ano, bylo příjemné strávit několik dnů s dětmi i s přáteli.

Připravil R. Rosický,

Ps: dovětek za anketou:

V současné době se pokoušíme připravit malý dokumentární film o této výpravě, který budete moci uvidět na některém našem sborovém odpoledni, a také snad i na konferenci Moravianu v Suchdole.

R. R. a syn

O vzniku a dějinách Jednoty bratrské (herrnhutach) v Pavlovičkách (Pawłowiczki)

Gnadelfeld v Pavlovičkách byla založena Jednotou bratrskou, vedenou Nikolausem Ludwigem von Zinzerdorfem (1700 - 1760). Jednota bratrská vznikla v roce 1722 v Herrnhutu u Zhořelce. Po obsazení Slezska přiznal slezský král Bedřich II. Jednotě bratrské právo zakládání obcí ve slezském území. Pavlovičky v horním Slezsku byly jedním z posledních z těchto míst a obec Griadelfeld zde vznikla v roce 1766. Svolení ke stavbě místa shromáždění obdržela obec až v roce 1780. První osadníci zde přišli z horního Slezska, hlavně z Rösnitz (Rozumic) a Steuberwitz (Stibořic) a z obce Gnadenfrei/Pilawa Górna pod Dzierżoniowem, založené v roce 1742. Článek se zabývá dějinami založení církevní obce a jejími třemi zvláštnostmi.

1. Osada, kromě objektů potřebných pro duchovní život, jakými byly sbor (kostel), domy pro svobodné bratry, sestry a vdovy,

zahrnovala také řemeslné dílny, počínaje kovárnou, hodinářskou dílnou, lékárnou a konče kovoliteckou dílnou a vazárnou knih. Ovládání řemesla bylo nutností z materiálního hlediska, avšak základním úkolem každého člena Jednoty byl život v křesťanském společenství, duchovní služba ostatním křesťanům, rozptýleným v nejbližším okolí a služba v dalekých misích.

2. V roce 1818 byl do Gnadelfeld přenesen teologický seminář Jednoty bratrské místo vzdělávání teologů, pocházejících z německých obcí. S tím bylo spojeno také založení městečka pro studenty a profesory, ve kterém se konaly přednášky, zkoušky, kde byly vedeny diskuse a kde se také konaly náboženské slavnosti. Příkladem je slavnost, která se konala v roce 1854, věnována stému výročí založení semináře.

3. V souvislosti se společenskými problémy, vzniklými v 19. století a zahájením

humanitární činnosti církve, Hermann Pitt, inspektor semináře, založil k ošetřování nemocných a umírajících malou nemocnici pro pacienty z nejbližších obcí. Článek pojednává o problémech souvisejících s přijímáním pacientů, kteří raději dávali přednost domácí péči. Z této nemocnice

vzniklo zařízení pro vzdělávání diakonek, kterými byly pečovatelky a ošetřovatelky, a které pak zakrátko bylo přeneseno do městečka Niesky u Zhořelce, kde úspěšně působí dodnes.

Dietrich Meyer

převzato z knihy o historii obce Pavlovičky

Gnadenfeld - fenomén ve Slezsku (Karol Treffon)

Hodně lidí mi pokládá otázku: proč se budoucí veterinární lékař zabývá historií? Lásku k této vědě jsem zdědil po mojí mamince, která byla učitelkou v Reptach Slaskich. Vždycky mě fascinovala historie II. světové války zejména mé „malé vlasti“. Už po dva roky se zabývám dějinami mého rodného místa - Pawłowiczek. Impulsem k tomu bylo pro mě přečtení magisterské práce již nežijícího kněze Alfreda Pashonia a německé knihy mého přítele Richarda Jauernika pt. „Gnadenfeld“ - Chronik eine verlorene Paradieses“. Pawłowiczki, které před válkou nesly název Gnadenfeld (do r. 1936), byly nezvyklou vískou, můžeme tvrdit, že jednou z nejlépe rozvinutých na Horním Slezsku.

V Gnadenfeldu byla první lékárna (zal. r. 1790) i první nemocnice (zal. r. 1866) v Kozelském okrese. V letech 1884 - 1945 zde existoval soud i vězení. Na zdejším katastru byl „browar“, slévárna zvonů, pražírna kávy, lisovna oleje, nábytkářská továrna, v celé Evropě známá továrna na výrobu kachlových kamen „Krettek“, mlékárna a první evropská továrna na výrobu nákladních valníků na nákladní auta. V r. 1782 zde byla založena první velká vesnická požární stráž na Horním Slezsku, která ochránila před požárem mnoho okolních vesnic (např. Gosciecin). Nesmíme zapomenout také na počátky plynového osvětlení a první parní stroj, který kdy byl nainstalován ve Slezském mlýně.

Rovněž na poli osvěty měl Gnadenfeld prim. V r. 1791 tu byl založen první internát pro ženy ve Slezsku a v letech 1818 - 1920

vlastnil Teologický seminář. Seminář vystudovalo na 400 absolventů, pocházejících hlavně z aristokratických rodin z celé Evropy. S tímto seminářem spojujeme tři světově proslavené botaniky: Wetschky, Jean Mettetal a Kölbing. O velikosti osídlení rozhodlo v r. 1766 společenství Moravských bratří z Herrnhutu, které v r. 1780 založilo Gnadenfeld. O jeho nezvyklosti může svědčit také to, že jím byl učarován slezský „biblista“ Bernard Hauptmann, který na jejich počest napsal báseň „Tag in Gnadenfeld“ (Den v Gnadenfeldu).

Úpadek tohoto místa začal v r. 1945, kdy větší část Slezska byla zabrána Polskem a Ochránovští (Herrnhutští) byli vypovězeni. Dnes jsou Pawłowiczki normální, ničím nevynikající vesnicí.

modlitebna moravských bratří - dnes už neexistuje

Překlad: R. Rosický

Rozloučení s bratrem Lubomírem Žižkou

V neděli 21. června u nás naposled kázal místní adventistický kazatel - br. Lubomír Žižka. Odchází na jižní Moravu, kde bude mít na starost dva sbory své církve - v Břeclavi a Hodoníně. Po celou dobu, kdy sloužil v Krnově, jsme s ním měli velmi dobré vztahy, byl ekumenicky otevřený a vždy, když jsme ho poprosili o službu Slovem Božím, nám vyšel vstříc. Onu neděli kázal o Barnabášovi, spolupracovníkovi apoštola Pavla. Barnabáš byl člověk, který dovedl povzbuzovat. Br. Lubomír v kázání uvedl několik příkladů dle Skutků apoštolských, Barnabáš byl „balkónovým mužem“.

Bratr kazatel L. Žižka byl přítomen i se svou ženou, za což jsme byli vděční. Na upomínku jsme mu věnovali figurku (napodobeninu jeho samého), která má v ruce bibli. Tuto loutku nechala u známých starších manželů - bývalých loutkářů - vyrobit sestra Tamara Maláčová.

Kéž Pán Bůh požehná práci br. Lubomíra na novém místě!

JM

Spadla klec, musím napsat svědectví

Ležím v nemocnici na lůžku a nemohu se moc hýbat. Mám za sebou pád z pracovní klece, která se vyvrátila a způsobila mi zranění. Prostě „spadla klec“. Mám nadbytek času přemýšlet o tom, jak využít tuto dobu. Honí se mi hlavou různé myšlenky, modlím se a těší mě zprávy o přimluvách ostatních, kteří se o mně dozvěděli.

Vzpomínám na svého tatínka, který před třemi lety zemřel smířený s Bohem. Jelikož jsem byl u toho, slíbil jsem napsat o tom svědectví. (Přiznávám svoji tichou kritiku na články v Pastýři, chudé na osobní svědectví a přitom sám jsem si čas neudělal, abych něco napsal. Tak to teď napravuji.)

Moji rodiče chodili spolu každou neděli do katolického kostela. Maminka, coby věřící, věřila více než by bylo třeba - zahrnovala do toho i léčitele a jiné praktiky, které svět nabízí.

Tatínek, ten na to nebyl a ani ho to léčitelství nepřitahovalo. Jeho problémem bylo neodpuštění. Tyto postoje se moc neslučovaly s křesťanstvím, ale s názvem „věřící“ to ušlo. Modlitby za rodiče jsem bral jako samozřejmost, s cílem, aby došli ke spáse a věčnému životu. Jsem případ, kdy se za mě také moje děti modlily, abych se obrátil k Ježíši. Řekl bych to takto: Tak, jak si rodiče přejí pro své děti to nejlepší na světě, tak spasené děti si přejí totéž - a přitom to není totéž. Rodičům jsem se snažil svědčit o živém Bohu. Vždy mě vyslechli, někdy jsme vedli diskuzi o tom, co rodičům řekl farář a co já jsem se dozvěděl z Bible (kterou sami nikdy nečetli). Přiznal jsem se jim, že se za ně modlím a nepřestanu, dokud se neznovuzrodí, i kdyby jim hrozila dlouhověkost. Takovéto vtipky brali s potěšením, že mají aspoň na

výběr. Maminka dlouho nevydržela a jednoho dne se rozhodla, že se chce vydat Ježíši se vším, co mu doposud nevydala (včetně navštěvování léčitelů). Bylo to slavnostní a pro mé srdíčko pohlazení.

U tatínka to probíhalo trochu jinak. Na moji výzvu: „Co tak se taky odevzdat Ježíši jako maminka?“ odpověděl: „Mám ještě čas.“ Čas běžel a u tatínka přicházely zdravotní změny. První, když jsem mu volal rychlou a modlili jsme se, ať mozková příhoda nenapáchá mnoho škody. Odnesla to levá ruka tím, že byla méně citlivá. Tatínek byl rád, že to nedopadlo hůř. Uplynul rok a došlo k silnější mozkové příhodě se zástavou srdce. Můj brácha volal rychlou a v sanitě se podařilo tatínka oživit. Bylo to vážné. Vnímali jsme s Alčou (mojí ženou), že je to jedna z posledních šancí popovídat si s tatínkem o tom, jak to má vyřešené s Bohem. Rozhodli jsme se ihned jet za ním do Šumperka do nemocnice, a to bez ohledu na to, zda je vhod či nevhod toto téma s ním otevřít. Oproti svým představám jsem byl ze setkání velice překvapen. Duch svatý již konal své dílo. Tatínek sám od sebe začal vyprávět o tom, jak se s mojí maminkou při jejích návštěvách modlí, dává si do pořádku věci s Bohem, jak nedokáže zastavit pláč, který je neovladatelný a spouští se kdykoliv, i když se považuje za tvrdého chlapa z Valašska, který nikdy nepláče. Mluvil o tom, jak stále myslí na svoji maminku a její lásku, kterou od ní dostával a kterou rozdávala i jeho sourozencům (byl nejmladší z dvanácti dětí). Věděl jsem, že jsem svědkem práce Ducha svatého s jeho srdcem. Kdysi jsem slyšel, že 90% lidí pár dní před smrtí vzpomíná na svou maminku.

Chtěl jsem se s ním soukromně pomodlit modlitbu přijetí Pána Ježíše. Ostatní se vytratili z pokoje, abychom měli klid, i když na pokoji leželi ještě dva pacienti. Polohlasně jsem tatínkovi před modlitbou vysvětlil, o co jde ohledně odevzdání se Ježíši, vyznání hříchů, přijetí, spasení a věčného života. Tatínek byl otevřený a moc chtěl. Byl jako vyměněný. Měl jsem velkou radost z jeho odevzdání se Ježíši, které bylo tak hlasité, že

neuniklo okolním pacientům, pro které to mohlo být svědectvím. Poslední moje otázka (dá se říct kontrolní) byla, zda odpustil osobě nám blízké z rodiny. Bez zaváhání odpověděl „ano“ a přidal přání, ať se jí daří a přeje jí to nejlepší. Co lepšího jsem mohl slyšet?! Rodina se vrátila z chodby a tatínek ji přivítal slovy: „Tak jsme to dali všechno do pořádku.“ (Tím myslel smíření s Bohem a odpuštění lidem.) Odjížděli jsme z nemocnice domů s velkou radostí a dobrou náladou, i když situace byla vážná a smutná. Maminka trávila co nejvíce času v tatínkově přítomnosti a po pěti dnech od naší návštěvy při rehabilitaci náhle zemřel. Umřel, aby mohl věčně žít s Bohem. Tato věta mě provázela během pohřbu, kdy lidé vyjadřovali smutek, pláč, bolest a beznaděj, ale já prožíval vnitřní klid a radost z vděčnosti Bohu za milost, která se dostala tatínkovi v jeho 81 letech, po 15ti letech přimluv. Modlitby nebyly marné a slova „první budou poslední a poslední budou první“ vzbuzují ve mně čím dál větší respekt.

Co na závěr? Každý potřebuje modlitby a čas pro Boha. Přeji všem vytrvalost v modlitbách a milost Boží, které se dostaly i mě.

Jiří Fojtík

Září

Hlásí se podzim. . . Už nám nad hlavami začíná žloutnout, rudnout, hnědnout listí.

Vlaštovky už tu nechťejí být s námi, prý do peří jim chladný vítr sviští.

Lehounce klouže žlutý lístek k zemi, neslyšně dopadl na sedmikrásku bílou. Však ozim na polích nás těší nadějemi, proráží půdu nezkrocenou silou.

Mládě už neuvidíš skoro žádné, jen zaječice zas je maminkou.

Vzduch osířel a voda zvolna chladne, a „babí léto“ dýchne vzpomínkou...

Obzor se halí do bělostných mraků, jakoby sníh už strádal na zimu.

Dívám se teskně na ta hejna ptáků a vnímám s nostalgií vůni podzimu...

Seniorátní den v Hrabové 13. 6. 2009

13. června se zase po roce konal seniorátní den v Hrabové, tentokrát na téma: „Církev uprostřed společnosti“.

Hrabová leží kousek od Zábřeha na Moravě, a také z našeho sboru se tam vydalo auty několik lidí. Hlavním letošním řečníkem byl Martin Balcar, manažer rozvoje lidských zdrojů v Diakonii ČCE. Jeho přednáška na téma „Úkol církve v dnešní společnosti“ byl pro mnohé z nás jistě podnětný a zajímavý. Bratr v ní podtrhnul zejména tu skutečnost, že dnes žijeme uprostřed společnosti, ve které se změnily mnohé tradiční hodnoty, proto musí i církev počítat s tím, že mnohé z toho, na co bychom chtěli při našem zvěstování evangelia navázat, už dnes lidé neznají, anebo ani znát nechtějí. Zaujaly také další semináře a dílny, jako třeba: „Jak oživit práci v našich sborech“, který pěkně zpracovala s. farářka Jana

Rumlová z Olomouce, nebo br. farář Štěpán Janča z Orlové, který sebou dokonce přivezl celou výpravu bratří a sester ze Skotska. Jejich zkušenosti si mohli mnozí s povděkem vyslechnout. Děti zaujal program, který si připravily sestry Jana Grollová z Ostravy a Eva Urbanová, seniorátní pastorační pracovnice pro mládež. Velkým zážitkem pro mnohé byla i samotná budova, ve které se setkání konalo. Hrabovský kostel svou impozantností a především velkou věží se zvony a hvězdárnou mnohé nadchnul. Domů jsme se rozjížděli povzbuzeni zase jedním krásným dnem prožitým ve společenství Božího lidu a plní zážitků a nových zkušeností, které - pokud nám alespoň něco uvízlo v hlavě, budeme moci zužitkovat také ve svých sborech.

R. R.

Zajímavé křesťanské akce:

www.worship.cz - celonárodní setkání křesťanů z různých církví ke společné oslavě Ježíše Krista - BRNO - 10. 10. 2009, 16.00 - 19. 30 hodin, KC Semilasso, tř. Palackého 126.

Účinkují: kapely R.E. J., Deep Inside, zpěv: Ivan Růžička, Jiřina „Gina“ Markovová, Iveta Kuželová, Petr Zika, Matouš Čep, Tamar Tomszek a další, pěvecký sbor vede Marie Tesárková, dále účinkují Ota Pinkner (el. kytara), Anton Mészáros (klavír), Hana Pinknerová (autorské čtení), Elizabeth Čepová (choreografie) a další.

Moderuje: Jitka Hovořáková (křesťanské rádio TWR)

Přihlášky a info o platbě na www.worship.cz nebo u Rosických.

Saline solution - 17.-18. 10. - Milovice u Třince (středisko Karmel) - křesťanská konference pro zdravotníky, kteří se chtějí nechat Bohem použít na svém pracovišti.

Hl. řečník: Gábor Györi, evropský ředitel křesťanské org. „International Health Services“

Pořádá sdružení křesťanských zdravotníků v ČR.

Bližší info na: www.skzcr.cz, info@skzcr.cz, tel: 733 747 382 (Jaromír Jandl).

V. mezinárodní konference Moravian - 16.-18. 10. - Suchdol n. Odrou. Moravian - historicko-vlastivědná společnost v Suchdole nad Odrou připravuje pro tyto dny zajímavý program.

Hlavní témata konference: David Zeisberger 1721-1808 - apoštol indiánů, Georg Schmidt 1709-1785 - apoštol Hotentotů

Kontakt: Úřad městyse tel.: 556 770 101, obec@suchdol-nad-odrou.cz.

8. Konference rodin - Kroky usmíření - 26.-28. 9. - Hotel Helax, Rožnov p. Radhoštěm, www.kr.sceav.cz, hosté Don a Becky Smith, koncert - Skupina NACHES.

Informace: e-mail: kr@sceav.cz, tel.: 777 009 282, icq: 211-127-302, skype: tomtyrlik.

Slunce

Zářící slunce,
z něž každým paprskem
se vlévá život v žilky země.
Když pohladí
svým teplým úsměvem
zamrzlé, ztuhlé horské témě -
ledový příkrov roztaje
a zmizí snůh.
Pak vůni svou pošle do kraje
tisíce květů nádherných.
Od dávných věků měří čas,
den zdobí svojí září,
rozlévá teplo,
světlo kolem nás

a barvu zdraví dává tváři.
Po ránu vstává z červánků -
pak modrým nebem pluje -
do bílých obláčků
se klade ke spánku -
své světlo v noci
luně propůjčuje.
A jeho krása, světlo, žár -
vše je tu.
Stvořiteli k chvále.
Nádherný, nevýslovný dar -
dar Boží zemi malé
je slunce...

Rekreace a odpočinek - tipy jak ne/odpočívát

Slovo rekreace pochází z latiny a znamená: re - creatio, neboli znovu - stvoření

Práce a odpočinek

Život člověka má rytmus práce a odpočinku, rekreace. Má odpočívát a dovolit i druhým, aby si mohli oddechnout. Práce patří k životu člověka. Nemá ale člověka zničit.

Přecenění práce

V dnešní době dochází k přecenění aktivity a k přecenění toho, co slouží k nějakému účelu - co je "užitečné". Tak se ve tváři člověka usadilo neustálé napětí. Ale ne vždy to, co je nejnáročnější, nejtěžší a

„účelné“, je to nejlepší. Protikladem přecenění práce je volný čas! Mnohý člověk jej ale odmítá jako něco nesmyslného, jak něco, co si nelze dovolit.

Přestávka a volný čas

Smyslem přestávky je, že se člověk zotaví z práce kvůli dalšímu pracovnímu výkonu. Je to článek pracovního procesu. Smyslem volného času ale není, aby člověk mohl pracovat lépe, déle a bez poruchy. Smysl volného času je, aby člověk i ve své pracovní funkci, která ho omezuje na určitou oblast života, zůstal člověkem. To znamená, aby rozuměl sám sobě, aby se rozvíjel a realizoval jako bytost zaměřená na celek, ne jednostranně jako stroj.

Bez volných chvil je člověk neúplný a jakoby rozkouskovaný na části. (Romano Guardini)

Odpočinek a rekreace může být:

- * příležitostí k načerpání sil pro tělo i ducha
- * časem pro lidi blízké: děti, partnery, stárnoucí rodiče, opuštěné přátele
- * skvělou příležitostí, abychom zjistili, že i bez nás se svět ani nezhroutí, ani nezastaví
- * příležitostí k obdivování Božího díla
- * příležitostí k zamyšlení nad sebou samým
- * příležitostí k pohledu na sebe a na život pod jiným zorným úhlem
- * příležitostí k (pře)hodnocení zaběhaných životních cest
- * obdobím, kdy máme dostatek času pro Boha

Odpočinek nemá být:

- * dobou horečného pobíhání od města k městu, od památky k památce...
- * časem pro horečné sbírání dojmů, kterými později ohromíme své přátele

Ježíš praví: Pojd'te ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. (Mt 11,28)

Stoupněte si na začátky cest, vyhlížejte a ptejte se: která cesta je dobrá? po té se vydejte a najdete odpočinek pro své duše. (Jer 6,16)

zdroj: internet

* otrockou prací

* jiným výrazem pro lenost a zahálku

Kritérium dobrého odpočinku

Po dobrém odpočinku se člověk vrací do svého běžného prostředí a do své práce posílněn, s chutí a radostí. Ne s nechutí a unaven. Z dobré rekreace se člověk nemusí rekreovat...

Kdo si neumí odpočinout

měl by se zamyslet nad tím:

- * jak vidí svůj význam, zda neočekává vše od sebe, od svých (omezených) sil a možností...
- * jak důvěřuje v Boha, který se o člověka stará...
- * jak umí spolupracovat s druhými lidmi a s Bohem...
- * zda mu není práce bohem, drogou, a smyslem všeho...

Člověk, bůh a odpočinek

Sám Ježíš se často odebíral na „opuštěné místo“, aby se zotavil. Neboj se proto vyjít si s ním ani ty! Najdi si klidné místo. Můžeš se procházet, sednout si, nebo si i lehnout. Předstup v tichu před Boha, uvolni se a promlouvej v hloubi svého bytí: „Pohled, Bože, zde jsem.“ Takto k němu můžeš promlouvat kdykoliv a kdekoliv...

Pak mlč a v pokoji mu naslouchej. Když cítíš, že jsi v nitru svého bytí připraven dále s Bohem komunikovat, pak se modli: „Můj dobrý Otče, jsem tvé dítě. Ty mě miluješ a jsi všemocný.“ Nech tyto věty znít ve svém srdci, než si uvědomíš, že v Bohu je tvoje pravá jistota, která je pramenem i tvého zotavení. Neboj se takto s Bohem komunikovat každý den, nebo raději i několikrát denně. (Podle Tomislava Ivančiče)

Workcamp v České Vsi

Zvonička má novou střechu, schodiště a vstupní dveře, které se už dají zamykat

„Letní seniorátní týden“

Koncem měsíce srpna se uskutečnil tolik mládežníky očekávaný táborový týden („LST“).

Opět jsme se sešli v Ptském Dvorku u Prostějova na turistické základně Sokol uprostřed malebného lesa. Tato akce se koná každoročně poslední srpnový týden, tentokrát od 22.8. do 30.8.

Účast byla hojná a krásně vyšlo i počasí. Letošní téma bylo: „Yes, we can“, což znamená: „Ano, my můžeme“. Ale nebavili jsme se o Obamových volbách (kde tuto větu často opakoval).

Naši hosté se s námi podělili o své zážitky a zajímavosti ze světa médií, zdravotnictví, politiky atd. Mimo zpěv, modlitby a diskuzní skupinky jsme měli na výběr řadu aktivit, her a olympiád. Týden utekl jako voda a nám nezbylo nic jiného, než se rozloučit a popřát dobrou cestu domů. Zůstaly nám krásné vzpomínky na chvíle s přáteli, a samozřejmě i s Bohem.

Už se těšíme na příští rok.:)

Ludmila L.

V posledním srpnovém týdnu proběhl na německém evangelickém hřbitově v České Vsi další Workcamp organizovaný Jiřím Rieznerem, Horstem Kellerem, nadací VIA a Pavlem Kučou, pod záštitou hnutí Duha Jeseníky, které byl nedávno hřbitov převeden do vlastnictví. Na akci také přispěl MěÚ Albrechtice a ZŠ Albrechtice. Je zřejmé, že se noví vlastníci o tuto evangelickou památku dobře starají. Přejeme jim hodně nadšení a sil do jejich dalších aktivit.

oprava bývalé márnice v letošním roce

náhrobky se zceľují, hřbitov se znovu začíná podobat hřbitovu

Za Fs ČCE v Krnově R. Rosický

Arménie

V červenci jsem byl spolu s dvěma kamarády v Arménii. Tak bych se rád s případnými čtenáři podělil o část toho, co jsme mohli na této cestě prožít. Obecně se dá říct, že na počátku cesty jsme toho o Arménii příliš mnoho nevěděli. Měli jsme jen představu o některých horách, které jsme chtěli navštívit, zhruba jsme znali historii. Nejvýznamnější asi je, že Arménie je země, která jako první přijala křesťanství. Díky tomu je celá země poseta mnoha kláštery a kostely, které se dochovaly třeba i z 5. nebo 6. století. Další nejvýznamnější historická skutečnost je arménská genocida, kterou na počátku 20. století prováděli na arménském národu Turci. Toto vyvolává spory až dodnes, což také dokazují uzavřené hranice mezi Arménií a Tureckem.

Nejzajímavější na celé cestě bylo asi setkávání se s jednotlivými lidmi a tím poznávání jejich mentality a kultury. Samozřejmě velmi zajímavé bylo také poznávání hor, života pastevců a samozřejmě menších (dnes už neobydlených) klášterů či kostelů, které byly často hluboko ve skalách, daleko od civilizace.

Abych to tedy vzal stručně od začátku - na počátku cesty jsme dorazili vlakem do Istanbulu, kde jsme strávili dvě noci. Istanbul je pěkné město, plné mešit a libých hlasů muezzinů. Všichni Turci, se kterými jsme se setkali, byli milí a ochotní. Jen občas na nás chtěli vydělat, ale snad jsme se nenechali napálit moc často.

Z Istanbulu jsme pokračovali autobusy přes Trabzon (turecké město u Černého moře) a Tbilisi v Gruzii do Jerevanu, hlavního města Arménie. Na cestě bylo asi nejzajímavější smlouvání s jednotlivými přepravci o ceně jízdenky. Občas se nám podařilo usmlouvat cenu tak nízko, že jsme to ani nečekali.

Tak jsme asi šestý den konečně dorazili do Arménie, našeho cíle. První část asi dvanáctidenního pobytu v Arménii jsme strávili na horách. Výběh hor byl poněkud

těžký, protože v Arménii je spíš problém najít místo, kde hory nejsou. Nejprve jsme vylezli na Aragats, nejvyšší horu Arménie. Občas nám dělal problémy sníh a nemaje horolezeckého vybavení, nemohli jsme vylézt na všechny vrcholy, na které bychom chtěli. Ovšem to nás nějak extra netrápilo. Když jsme slezli z hor do vesnice, stali jsme se (ostatně jako vždy) místní atrakcí, díky čemuž jsme ale sehnali přespání u jedněch milých lidí, kteří se skoro urazili, když jsme jim chtěli ráno něco zaplatit. Naše další cesta vedla k jezeru Sevan, největšímu jezeru v Arménii, kde jsme se vykoupani a poté vyrazili do hor, které ležely u tohoto jezera. Na všech horách, kde jsme byli, jsme potkávali pastevce s velkými stády ovcí, koz a krav. Většinou to byli Kurdové, které ostatní národnosti v okolí považují za trochu podřadné. Tito žili velmi chudě a byli také asi nejvíce pohostinní. Když jsme se nechali pozvat do jednoho pasteveckého stanu, kde byly do bláta zaražené dvě postele, židle a stolek, poznali jsme, že náš život má hodně jiný standard...

Někdy taky k pastevcům, kteří jsou na horských paloucích, jezdí „zásobování“ - většinou nějaké ruské džípy (pro nadšence - GAZ), občas nás taky nabrali a někam přiblížili, což bylo často příjemné. Na horách jsme strávili asi 6 dní a chtěli jsme také vidět aspoň některá významnější památná místa - kláštery apod. Následujících pár dní jsme se tedy přesouvali např. 50 let starými autobusy, minibusy, případně auty s domorodci, kteří si vydělávali jako pseudotaxikáři a byli vcelku cenově dostupní. Většina z těchto staveb opravdu stojí za vidění, některé hodně známé památky byly obležené turisty - mnohdy původem z Arménie (v zahraničí žije asi 6 milionů Arměnců), jiné památky byly zcela opuštěné a měly tak úplně jinou atmosféru. Z mnoha míst v Arménii je také vidět hora Ararat, která tedy už leží v Turecku, ale Arménci ji stále považují za něco jako svou národní nebo aspoň mýtickou horu. Někteří

Arménci, kteří celý život žili v zahraničí a třeba ve stáří konečně uvidí Ararat, se přý rozplácí. Je pravda, že pohled na Ararat má své kouzlo, Noe se při sestupu z této hory asi celkem prošel...

Byli jsme také v centru arménské církve - v Echmiadzinu - s velkou katedrálou a rozsáhlými objekty arménské církve. Naprostá většina Arměnců se hlásí k arménské církvi, která se asi nejvíce podobá církvi pravoslavné, ale existuje již přibližně od roku 300.

Nakonec jsme navštívili Jerevan, což je město, které se už zcela podobá evropským metropolím. Rozdíl mezi Jerevanem a

zbytkem země byl opravdu markantní. V Jerevanu je nejznámější asi Kaskáda ze sovětských dob a nové muzeum genocidy.

Poté jsme už začali shánět odvoz zpět, což nebyl zas takový problém - stačilo jen na nějakém frekventovaném místě polohlasem vyslovit naše cílové město a hned se nás někdo ujal. Tak jsme se opět přes Gruzii a Turecko - nyní vlakem - dostali do Istanbulu, kde už jsme cítili, že jsme skoro doma (aspoň kulturně).

Celá cesta trvala něco přes tři týdny a myslím, že můžu říct za všechny, že Arménie nám učarovala. Doufám proto, že se tam ještě brzy vrátím.

Daniel Marek

Krasovský víkend

letošní účastníci - ČCE Krnov + KS Krnov

Tak je tady první prázdninový víkend a my se sjeli do krasovského kostelíka na letní akci. Trochu nás pozlobilo počasí, pršelo a dokonce hlásili i povodně. I přes všechnu nepřízeň počasí se nás sešlo asi 22 „mladých“ kousků. Začali jsme modlitbou a přechodem přes Rudé moře, samozřejmě jen na oko, tedy na sucho. Poté následovalo rozdělení do družstev a začala hra, ve které si mohli naši soutěžící vyzkoušet, jak se jezdí na pytlí po trávě, jak se přebírá hrách a jiné dobroty. Měli za úkol celému družstvu nadělat na hlavě parádní copánky a vyzkoušeli si i běh s balónky na nohou. Všichni byli moc šikovní a úspěšní a čekala na ně sladká odměna. Pod skvělým vedením Katky si „děti“ vyrobily a ozdobily letadýlka a vyzkoušely, jak jim jde létání. A už jsme se těšili na výborné grilované masíčko, které pro nás připravil bratr Radovan. Myslím,

skupina Nalomená třtina a její koncert

že to bylo skvělé posilnění. Přišel čas na logické hry, které si pro nás nachystali přátelé z KS. Teta Martina připravila pro děti vyrábění bambulkových ptáčků, zvířátek a jiných příšerek. Samozřejmě, že to mělo veliký úspěch a některé výtvořky byly opravdu velice pozoruhodné a jedinečné. Protože se blížil podvečer, všichni se těšili na koncert hostující skupiny s názvem Nalomená třtina. Koncert byl hodně hlasitý a zvučný, zazněly chvály, které známe, i ty pro nás nové. Původně jsme chtěli v Krasově přespát ve stanech, ale nikdo tak odvážný se nenašel, bylo hodně mokro a zima. I přes to všechno to byla podařená akce a díky patří všem, kteří se podíleli na přípravě, i těm odvážným, kteří se nezalekli deštěku a přijeli se pobavit a navázat nové přátelství.

soutěže byly originální jako vždycky, ale ten zadek...

podivné módní výstřelky některých účastníků

výroba modelů letadel - Katčín pracovní obor

rekonstrukce SZ - příběhu - překročení Jordánu s truhlou smlouvy

kuchyně šéfkuchaře Radovana Vladíka

příprava jedné ze soutěží - balóny se nafoukly pomalu, o to rychleji pak praskaly

Jana Z.

Narozeniny ve sboru

Milí bratři a sestry, v tomto čísle Dobrého pastýře chceme opět pamatovat na všechny, kteří prožili svůj den narozenin v měsíci červenci a srpnu, nebo jej teprve prožijí v měsíci září a říjnu. Vyprošujeme pro všechny Boží požehnání a pokoj a připojujeme k zamyšlení krátký citát z Bible:

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. (Kazatel 3,1)

narozeniny v červenci:

Čičman Rostislav	Krnov
Čičmanová Miluše	Krnov
Daříček Vladimír	Krnov
Dolková Jirka	Krnov
Maláč Vítězslav	Krnov
Maláčová Jana	Krnov
Maláčová Růžena	Krnov
Ničman Josef	Krnov
Šimarová Miroslava	Krnov
Vybíral Michal	Krnov
Rosický Stanislav	Krnov
Zmrzlíková Ester	Krnov
Němčíková Božena	Třemešná (jub. 80 let)

narozeniny v srpnu:

Čermáková Věra	Krnov
Daňková Milada	Krnov
Chlápková Anna	Brantice
Krušinová Anna	Krnov
Marková Bedřiška	Krnov
Sedláček Marek	Krnov
Sedláček Jiří	Krnov
Sedláčková Romana	Krnov
Dofková Miroslava	Krasov
Labaj Vlastimil	Heřmanovice
Pecháček Zdeněk	Třemešná
Loydová Zuzana	Krnov
Kubínová Anna	Krnov

narozeniny v září:

Hrabovská Lívie	Krnov
Marek Jiří	Krnov
Marková Marcela	Krnov
Růžičková Jitka	Krnov
Čeparová Marie	Brantice

narozeniny v říjnu:

Vojáček Lukáš	Krnov
Rosická Karolína	Krnov
Hrabovský Miroslav	Krnov
Chlápková Martina	Krnov

Maláč Štěpán	Krnov
Ničmanová Jarmila	Krnov
Sedláčková Marie	Krnov
Šrajbrová Evženie	Krnov
Vybíralová Pavla	Krnov
Jeníčková Vlasta	Třemešná
Turková Božena	Třemešná
Labaj Lubomír	Heřmanovice
Semera Jiří	Lichnov
Strádalová Jana	Brantice
Balová Darina	Krnov

R. Sedláčková, R. Rosický, H. Kučerová

Biblická pátrání

Rádi bychom Vás upozornili na vysílání dětského křesťanského televizního pořadu „Biblická pátrání“, které začíná v sobotu 5.9. v 8:00 na ČT1.

Pořad bude pokračovat každou sobotu v 8:00 na ČT1 až do konce roku.

Sedmnáctidílný cyklus, který přibližuje dětským divákům základní biblické příběhy, na jejichž základě se formovala euroatlantická civilizace i kultura, připravila do vysílání Česká televize. Pořad z dílny Centra náboženské tvorby Televizního studia Brno je určený především dětem ve věku od 8 do 12 let.

Obsahem pořadu jsou epizody ze života dvou dětí, Johanky a Adama, které dostaly za úkol připravit televizní pořad o Bibli. Ve chvíli, kdy se začínají na celém projektu domlouvat, se jim ozve záhadný profesor Fridrich. Nabídne svoji pomoc a uloží dětem první úkol. Tím se rozběhne celá série pátracích výletů, kdy Johanka s Adamem hledají stopy daného biblického příběhu, a současně i odpověď na otázku, zadanou profesorem Fridrichem. Ta nakonec vede i k pochopení smyslu zkoumaného příběhu.

Pátrání děti zavede na nejrůznější místa v České republice, ale také v Izraeli, kde se největší část biblických příběhů odehrála. Získávají informace od řady informovaných lidí - odborníků. S některými se setkávají

osobně, s jinými navazují spojení prostřednictvím Adamova PDA, podobně, jako s profesorem Fridrichem.

Jednotlivé díly cyklu nabízejí základní informace o klíčových příbězích Bible. To může mít vedle základního ontologického dopadu i přínos etický; děti dostávají příležitost uvědomit si souvislosti a důsledky určitých typů praktického jednání. Porozumění těmto souvislostem by ovšem mělo vyplynout z příběhů samotných, pořad se snaží vyhnout moralizování.

Celý pořad má bohatou grafiku; znělky a předěly mají jednotnou tvář, která pracuje s charakteristickým vzhledem starých map a motivy starých zeměměřičských přístrojů. Jiný charakter pak má obrazová podoba vyprávěného biblického příběhu; kreslené ilustrace, které vytvořil významný výtvarník Jaromír F. Palme, jsou občas zpestřeny lehkou animací.

Cyklus obsahuje tyto části: Bible - kniha knih, Adam a Eva, Bláznivý Noe, Abraham - otec národů, Josef a jeho bratři, Vysvobození z Egypta, Desatero, David a Goliáš, Královna Ester, Vánoční příběh, Pokušení na poušti, Svátba v Káně, Utišení bouře, Milosrdný Samaritán, Dobrý pastýř, Velikonoce a Letnice.

Každý díl trvá 17 minut, režisérem cyklu je Martin Benc, scénáristkou Ráchel Bícová.

S pozdravem - tvůrci pořadu Biblická pátrání.

převzato z internetu

Zahájení školního roku

Neděle 6. září byla dnem, kdy děti z našeho sboru opět zahájily školní rok. Zahájily ho pro sebe i pro nás, ostatní sestry a bratry, vtipnou scénkou, písničkou a hrou na hudební nástroje pod vedením Jany Švédové. Také namalovaly obrázky, které lepily na papírového Pavla Loydu, zobrazujícího člověka.

Vtipnou scénku o bohatém Filipovi nám zahráli mládežníci J. Maláčová, Soňa a Patrik Lukášovi a jejich veselé postavičky.

Dále se sešly děti z malé i velké nedělký a zahrály a zazpívaly píseň s ukazováním „O moudrém a hloupém muži“. Větší hrály a zpívaly, menší zpívaly a ukazovaly.

Celým představením se proplétala hlavní myšlenka, „Život člověka není zajištěn tím, co má.“ Představení zinscenovala sestra Věrka Marková, které tímto děkujeme za moudré vedení našich dětí k Pánu Ježíši.

Když si děti tento úkol splnily a obecenstvo zatleskalo, spolu s učitelkami NŠ Janou Zmrzlikovou, Janou Maláčovou a Elen Hlavsovou odešly z kostela

ven. Tam je čekaly hry. Každá hra byla obodována. Děti na své papírky sbíraly body a přitom se dobře bavily. Bavily se házením míčků do lví tlamy, Kimovou hrou cvičily paměť. Na čas skládaly puzzle. Trénovaly šikovnost a rychlost ruky připínáním prádelních kolíčků na šňůru. Děti dováděly a výskaly. Radovaly se z větších i menších úspěchů.

Nakonec je čekala sladká tečka - čokoládový oplatek. Že by to byla medaile? A také něco z toho, co na smlsnutí vyrobily maminky. Celé dopoledne uteklo rychle a zábavně, a tak to má být.

Eva Loydová

Klub Smajlíků

Chcete, aby vaše děti jednou přirozeně našly své místo v našem sborovém společenství, začaly chodit na mládež a praktikovaly svou víru i ve svém osobním životě? Potom prosím věnujte pozornost této pozvánce:

Milí rodiče, klub Smajlíků se bude i v letošním roce pravidelně scházet v nových prostorách, které se nám podařilo získat ve spolupráci s Tensingem Krnov, v **bývalé ZŠ u kina Mír, a to stejně jako před prázdninami - co 14 dní, tedy každý 2. a 4. pátek v měsíci, v 15.30 hod.**

Smyslem a náplní klubu je umožnit setkávání křesťansky orientovaným dětem, tak aby si mohly vytvořit zdravá a pěkná kamarádství a rozšířit si povědomí o zdravém křesťanském životním stylu prostřednictvím netradiční výuky - formou příběhů, soutěží a her. Pořádáme také výlety, když nám počasí trochu dovolí. V létě pak tábory nebo rodinné pobyty, tak by tomu mělo být i v příštím roce 2010. Pokud vám záleží na tom, aby si vaše děti vytvořily zdravé a přirozené vztahy se svými vrstevníky a měly tak možnost sdílet svou víru také mimo školní prostředí, kde to často nemají jednoduché, umožněte prosím i v letošním roce svým dětem přicházet na náš klub. Víím, že konkurence a nabídka volnočasových aktivit je v Krnově velká, často však jde o otázku priorit. Uvítám také spolupráci vás, rodičů, pokud by byl z vaší strany zájem. Jistě víte, že křesťanských spolužáků nemají naše děti mnoho, proto je moc dobré, když se mohou o své zkušenosti sdílet. I v letošním roce bude členství bezplatné, režijní náklady budou uhrazeny z toho, co zbylo z tábora, a topení a nájem hradí náš evangelický sbor. **Prosím však o větší pravidelnost v docházce. Když se děti nezúčastní lekce v hudební škole nebo kroužku, bývá zvykem, že se aspoň omluví nebo dají vědět, že nebudou moci přijít. Děkuji za váš zájem.**

R. Rosický

Dětem

Ježíš přišel na zem;
mluvil s Bohem, svým Otcem;
ukázal nám, jaký Bůh je;
naučil nás Boha poznávat.

Zaškrtni, co děláš, když ráno
vstaneš.

☐ snídám

☐ myju se

☐ čistím si zuby

☐ mluvím se svými rodiči

☐ oblékám se

☐ hraju si se svými
hračkami.

Přečti si v Bible
Marek 1, 35. Co dělal
Ježíš brzy ráno?

To znamená, že mluvil s Bohem,
svým Otcem.

Ty také můžeš mluvit s Bohem.
Můžeš s ním mluvit vždycky
a o všem.

Mluv s Bohem o věcech,
které jsi dělal včera
nebo dnes.

Přečti si z Bible - Jan 14, 8-9

Ukázal
jsem
vám,
jaký je
Bůh.

Nikdo nikdy Boha neviděl. Ale my víme, jaký je. Jeho Syn Ježíš nám o něm vyprávěl.

*Milý Otče, děkuji ti
za svého Syna Ježíše.
Děkuji, že nám
vyprávěl,
jaký jsi.*

Pan Kučera učí v 1. třídě. Pomáhá svým žákům naučit se číst. Ukazuje jim také, jak mají řešit své početní úkoly.

Co tě naučil tvůj učitel?

Někdy uzdravoval lidi, aby jim ukázal, jakou moc má Bůh. Jindy zase vyprávěl příběhy, aby lidé pochopili, jak je Bůh miluje.

Ježíš byl učitelem. Ale nevyučoval ve škole. Cestoval Galileou a Judskem a učil lidi poznávat Boha.

Přečti si z Bible
Matouše 4, 23

Kamkoli Ježíš šel, učil lidi poznávat Boha. Učí také nás poznávat Boha, když si čteme v Bibli.

*Poděkuj Ježíši, že tě
učí poznávat Boha.*

Českobratrská církev evangelická v Krnově

Kazatel sboru:

jáhen Radovan Rosický

Adresa:

Farní sbor ČCE, Albrechtická 92, Krnov, telefon: 552 302 109

Číslo účtu sboru:

1845328379 / 0800

Úřední hodiny:

čtvrtek 10 - 12 hod, 16 - 18 hod.

www stránky:

<http://krnov.evangelnet.cz>

Na požádání:

- katechetická příprava ke křtu
- vysluhování Svaté večeře Páně nemocným členům sboru
- pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď
- předmanželské rozhovory

Pravidelná shromáždění v Krnově (evangelický kostel na Husově náměstí):

Neděle	9.45 h.	bohoslužby
Úterý	17.30 h.	biblická hodina v kostele
(v zimním období dle dohody v kostele nebo v klubovně Tensingu v ZŠ naproti kina Mír)		
Čtvrtek		skupinky v jednotlivých rodinách dle domluvy
Pátek	15.30 h.	dětský křesťanský klub Smajlíci ☺
		- (v ZŠ naproti kina Mír) - každý 2. a 4. pátek v měsíci
	18.00 h.	modlitební chvíle v kostele
Sobota	18.00 h.	setkání mládeže (v ZŠ naproti kina Mír)

Každé 1. pondělí v měsíci ekumenické modlitební setkání - v různých církvích dle domluvy.

Pravidelná shromáždění v Krasově:

2. a 4. neděle v měsíci	14.00 hod.	bohoslužby
1. a 3. úterý v měsíci	13.00 hod.	biblická hodina

Shromáždění se konají u sestry Ničmanové, v domě pečovatelské služby.

Pravidelná shromáždění v Třemešné:

2. neděle v měsíci	8.00 hod.	bohoslužby (v katolickém kostele)
4. středa v měsíci	17.00 hod.	biblická hodina na katolické faře

Redakční rada: Bedřich Marek, Radovan Rosický, Eva Roztomilá, Eva Loydová, Hanka Kučerová, technický redaktor - Petr Malík

Príspevky môžete predávať redakčnej radě, nechať je na fari, alebo, čož je pro nás nejlepší, posílat e-mailem na adresu: dobrapastyr@centrum.cz